

AZ EMBER VISELT DOLGAI

az embernek
az embernek ott vannak
a viselt dolgai
a csöndes magánya
a könyvek
régí levelek
amelyeket mások kidobtak
az elfeledett fényképek
a cipők
hajad
a szád
a kezed
tied enyém
menedék
a szíved
a földi kuckó
szép lábaink láncban
másoké hogy a sárban
a boltban megfizethetetlen árban
testünk
ahogy egymástól
félünk
kartávolságban
a szavak félszeg borotvaéle
lehunyt szemű csókunk
ó édes álom
te képzelt állapot
illatod fűszál-ének
megrészegít
pohárban száraz vörösbor
zöld-eszű az ölelésem
felmentesz minden alól

naplóba zártál
magaddal viszel
pedig –

AZONOSÍT, ELKÜLÖNÍT, URAL

*„Létezik egy fogalom, amely minden más fogalmat tönkretesz és összekuszál.
Nem a Gonoszról beszélek, melynek szűkös birodalmát etikának nevezzük, ha-
nem a végtelenről.” (Jorge Luis Borges)*

már nem is a szavak
azok már nem horzsolnak többé mint
éles kövek ama hús-vér nyelvek alatt

azok sem melyeket nemes ősök hordoztak
át- és átadtak az ó-időktől kezdődően miket magunkba
szíttuk a levegővel – semmi az

hiába a vízözön a nagy tüzek meteoreső
nyílzápor és boszorkányüldözés és pogány temetés
tarkólövés fenyegetés meg istentelen káromlás

bocsásd meg nekem – annyi minden szájunkhoz szokott
vétkeimet veled öltöztetem bölcs Salamon
s mert képzeltem bárányhoz istent a farkashoz ördögöt tettem

játszadoztam
hogyan jön velünk minden ami semmi rég

ahogy a félelem is

azonosít
elkülönít
ural

és ez
ez jobban fáj

ez a csupa kín-árulás
ez az éntagadás

ÉN-IDŐMRE EMLÉKEZTETSZ

„...úgy élünk, mint a halottak – nagy titokban!” (Amoéla)

kék levegő alszik bennem – te
karcsú fűzág hajolsz omolsz szép emléknék fölém
álmomban vánkosom
harmatcsepp én-időmre emlékeztetsz tudod-e

a gondolat hogy a hegyi levegő szolgálja-e fának
a hegynek a magasságnak vagy csak a törpe vágynak
szakadékok tériszonyt tükröző mélyén
ha elérhetetlen vagy miért annyi balga kérdés

fejemben Püthia gyakran beszél ma is hozzám
Hesztiát emlegeti ki régi szentélyéből tüzet hozott
egyszer még ki is aludt – arcát takaró fátyla belőled született
az ima mi tüzet fogott szemeknek fényében – el tőlem merre
hordozott

miféle fálnak rohanok célegyenest
miféle céltábla vagyok ha legalább te nem segítesz
kővé vált sírkő ha leszek
bennem betűk takarása mondd – miért
ha nincs a vér a tűz a kegyelem